

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Pulsió telemàtica

Vagarejo telemàticament. Vull dir que em passejo arreu del món amb un dit adolorit. El dit dels autostopistes, el dit de signatura dels analfabets, el que queda recollit al DNI electrònic, el mateix polze enlaire que s'incorpora a les converses emoticones, el tinc adolorit. Dit adolorit de passejar pel món en instantànies d'altres, Tallinn, Cartagena d'Índies, Màlaga, Brussel·les, la Mussara, Prades, Barcelona i pastissos i arrossos i menjars, i fesomies i cases i paisatges, quadres i gravats. El dit que es desplaça pel mòbil i busca i troba, i ensopega sense buscar res en concret.

La gent passeja, passegem abocats a aquestes finestres de butxaca, aquests esvorancs que traslladen pensament i idees a l'altra banda de món. Una enciclopèdia, un diari, una ràdio i una televisió, un cine i un llibre de butxaca. Tot telemàtic. Badem telemàticament.

A Estònia, ja fa anys que tenen l'Estat al núvol, i a Tarragona hi ha hagut la

Seguim davant el fracàs llarg i sostingut de la política. La mateixa que quan hi havia presència i president rebutjava el diàleg

primera venda amb bitcoins, i als EUA ja hi ha el primer supermercat sense caixeres, on els càrrecs es fan al mòbil. Una societat, un món en transformació, amb tics i gestos arrelats en l'època en què el dit gros només servia per signar, en què l'analfabetisme era la norma més estesa.

És clar que com explica el filòsof Josep Ramoneda, al final totes les amistats del Facebook, o d'una altra xarxa social, el que busquen és retrobar-se, busquen el tacte, la mirada i la presència, malgrat que el vincle i la comunicació sigui telemàtica.

Fa una mica de fred deliciós, que diria Eugeni d'Ors, i la pluja de les darreres hores mulla carrers i la neu enfarina el país. L'àmbit d'absències depassa els cent dies. Que fa que ni la via telemàtica serveixi per suplir presències, volgudes en un cas concret gairebé com a parany. A escorcollar clavegueres i fronteres toca. Som, seguim, davant del fracàs llarg i sostingut de la política. La mateixa que quan hi havia presència, quan hi havia president a Palau, en rebutjava la trobada directa i el diàleg.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Any Fabra

Em trobo en Joaquim Arenas i Sampera, i em diu que avui, 27 de gener, fa anys. Vuitanta. "El dia de l'entrada de les tropes de Franco a Mataró?" "Tenia un any quan el fet es va produir". Joaquim Arenas, l'autor efectiu de les lleis de normalització lingüística impulsades pels governs de Jordi Pujol de les quals encara vivim i que són aquelles que alguns partits polítics i alguns professors universitaris voldrien derogar, va ser el meu segon mestre de català. No em canso mai de recordar-ho ni de repetir-ho. L'havia precedit en la funció pedagògica el senyor Manuel Clariana, que havia començat fent classes de català mig clandestines en un local protegit pels escolapis, fins que al final els mateixos escolapis el van contractar perquè ens impartís la matèria als alumnes, en horari escolar. Jo, que havia assistit a les classes clandestines primer per imperatiu patern i després perquè m'agradaven, em vaig trobar un dia el senyor Clariana a l'aula. L'assistència a les seves classes era obligatòria, però com que no puntuaven als exàmens, diguem que els alumnes ens

“Jo Joaquim Arenas, el meu mestre de català, fa avui 80 anys

les vam prendre amb una certa barrila i amb una certa crueltat cap al professor. El senyor Clariana va claudicar, però la voluntat escolàpia es va mantenir ferma, i és així com el curs següent vam tenir de professor Joaquim Arenas, més jove i més resistent. "L'oïda és un sentit", ens dictava perquè aprenguéssim a situar les dièresis. "L'àvia tenia una gàbia plena d'aviram", per estar atents a les "v" i a les esdrúixoles. "Aviram? Què vol dir aviram?" Ho ignoràvem no perquè fóssim nens de ciutat sinó perquè estàvem obligatòriament escolaritzats en castellà. "El pare i la mare..." I escrivíem

"el pare y la mare". Les *y* se'ns escapaven pertot. O "la mara": ¿que no acabaven en *a*, les paraules femenines? El 1968 va ser un Any Fabra, i ens va dur a Barcelona, a visitar una exposició commemorativa. "On era?", li preguntem perquè no sé situar el lloc. "A l'Institut d'Estudis Catalans". Tot clandestí o tolerat a mitges: Pompeu Fabra, l'Institut... A Mataró, aquell any, un grup de ciutadans, entre els quals Arenas, va aconseguir que l'Ajuntament dediqués un carrer i un petit monument a Fabra. Avui el monument ha estat desplaçat davant l'enorme i activa biblioteca que duu el nom del filòleg, situada en un barri majoritàriament castellanoparlant on els joves majoritàriament saben parlar en català, i l'escriuen, perquè Joaquim Arenas i Sampera va contribuir a elaborar les lleis que ho han fet possible.

Ens trobem en un altre Any Fabra. Coincideix amb la discussió sobre el model educatiu català, que vol dir les ganes que alguns tenen d'eliminar-lo. Massa català, també a les Illes o a València. Ai, els 27 de gener! Per quants anys, Joaquim Arenas?